

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at der jo intet er holdt skjult for revisionsmyndighederne. Revisionsdepartementet har haft disse regnskaber til gennemsyn og har altså været kendt dermed. Det viser sig jo også derved, at revisionsdepartementet har rejst sagen, og at vi har haft en intern brevveksling derom.

Nu siger det ærede medlem, at jeg burde have givet disse oplysninger tidligere. Med fare for ikke at blive troet, bliver jeg nødt til at sige, at jeg havde ikke denne sag i tankerne, da vi for et år siden diskuterede politikasserne, ellers er det klart, at det havde været naturligt for mig at nævne det, fordi jeg måtte risikere, at der kunne rejses en debat som den, der nu er rejst.

Jeg vil dernæst sige til det ærede medlem, at når jeg har handlet, som jeg har, er det, fordi jeg mener at have hjemmel dertil. Denne hjemmel findes — ja, det lyder måske ejendommeligt — i plakat af 19. februar 1819 og cancelliskrivelse af 30. januar 1844, som stadig er det lovmæssige grundlag for anvendelsen af politikassernes midler. Der er heri ikke stillet andre begrænsninger for adgangen til at disponere over disse midler, end at de ikke må anvendes til udgifter, som er politiet uvedkommende. Det er det, der er baggrunden.

Dernæst skal jeg sige til det ærede medlem, at naturligvis vender vi tilbage til denne sag. Politikasseudvalget afgiver sin betænkning inden udgangen af dette finansår, og på dette grundlag vil en forhandling blive optaget mellem justitsministeriet, finansministeriet og revisionsdepartementet.

Må jeg endelig gøre en afsluttende bemærkning. Det er ganske i sin orden, at man i det høje ting, i offentligheden og i pressen kritiserer en af mig truffen beslutning. Det må jeg finde mig i, det er klart, også den form, man giver sin kritik. Men jeg beklager, at man nogle steder har fundet det rimeligt at udstrække den kritik til de embedsmænd, hvis navne man har bragt frem på en måde, som jeg synes er aldeles urimelig. Man kan ikke behandle veltjente tjenestemænd, som det her er sket. Anklagen må rettes imod ministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om folkeregistre.

Valgt blev: *Bjørn Krogh, Nina Andersen, Thomas Have, Hougaard, Otto Mørch, Helge Nielsen, Orla Pedersen, Kaj Rasmussen, Jens P. Jensen, Ejner Kristensen, Svend R. Jensen, Conrad Kofoed, Jacob Sørensen, Vestergaard Poulsen, Gerda Møller, Gertie Wandel og Zastrau.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde [af O. Mathiasen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 275, fremsættelsen i tidenden sp. 907).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Det lovforslag, som de ærede medlemmer hr. O. Mathiasen, hr. Morten Lange, hr. Aksel Larsen, hr. Herluf Rasmussen og hr. Skræppenborg-Nielsen her har fremsat, er jo identisk med to tidligere fremsatte lovforslag, ét af 15. marts 1961 og ét af 12. oktober 1961. Det ærede medlem hr. O. Mathiasen gør jo også i bemærkningerne opmærksom på, at det er i uændret form, at dette lovforslag nu fremsættes for tredje gang,

Det ærede medlem henviser til de bemærkninger, der ledsagede det først fremsatte lovforslag. Da vi sidste gang behandlede lovforslaget, henviste jeg til min forgængers bemærkninger, og det kunne jeg sådan set også nøjes med på nuværende tidspunkt. Jeg synes heller ikke, der er nogen grund til at tage en lang debat om de problemer, som dette lovforslag omhandler. Jeg har ved tidligere behandlinger nævnt, at der findes ting i det lovforslag, der er fremsat, som jeg synes er rigtige, og at der findes ting i lovforslaget, som jeg synes ikke er rigtige.

Men når jeg har sagt det, holder min gode vilje også op, hvis jeg må bruge dette udtryk, Jeg står noget uforstående over for, at det